

Svar:

Der er ikke tilsigtet nogen sammenhæng mellem fastlæggelsen af anvendelsen af arealer i lovforslaget og planlovgivningen.

Efter lovforslagets bemærkninger til § 6, stk. 2, er der således alene tale om en konstatering af den faktiske anvendelse.

Spørgsmål 60:

Efter forslagets bemærkninger til § 6, stk. 2, stilles der ikke formelle krav til beslutningsprocedure som ved kommune- og lokalplaner, selv om udpegningen er tillagt umiddelbare og indgribende virkning for grundejere. Hvad er baggrunden for denne fravigelse af de retssikkerhedsgarantier, som ellers følger af planlovens regler om projektoffentlighed?

Svar:

I forlængelse af mit svar på spørgsmål 59 kan jeg oplyse, at udpegningen af bestemte arealers anvendelse alene er en konstatering af de faktiske forhold. Arealernes anvendelse får betydning for, hvorledes myndighederne skal udmønte deres indsats efter lovforslaget på de enkelte kortlagte arealer og dermed ejendommene inden for disse arealer. Den fastlagte anvendelse vil som udgangspunkt svare til den anvendelse, som allerede fremgår i anden sammenhæng, f.eks. BBR-registeret.

Fastlæggelsen af arealanvendelsen indgår i kortlægningen. Som det fremgår af bemærkningerne til § 12, skal grundejeren inddrages efter forvaltningslovens regler, inden amtet træffer afgørelse om kortlægningen. Eventuel tvivl vil kunne afklares i forbindelse hermed.

Spørgsmål 61:

Ministeren har i svaret på spørgsmål 20, jf. L 183 - bilag 63, anført, at den 30-årige forældelse

efter en forenings konstatering efter § 41, stk. 4, både udelukker, at den 20-årige forældelse efter Danske Lov 5.14.4. og den femårige forældelse efter 1908-loven finder anvendelse, hvilket ligeledes fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (side 64, 1. sp.). Både i bemærkningerne og i ministerens svar er dette begrundet med, at den 30-årige påbudsmulighed er en offentligretlig forældelsesregel, men den 5-årige forældelsesfrist gælder for erstatningsretlige forhold. Da 1908-lovens 5-årige forældelse bl.a. omfatter myndigheders krav på skatter og afgifter samt tilbagevendende byrder på fast ejendom, bedes ministeren oplyse, hvorfor der er behov for, at myndigheder skal have 30 år til at meddele påbud, efter at en forening konstateres – og om det ikke af hensyn til retssikkerheden var rimeligt at præcisere dette i lovtæksten som foreslået af Advokatrådet.

Svar:

Jeg må først slå fast, at den foreslåede forældelsesregel i lovforslagets § 41, stk. 4, ikke giver myndigheden 30 år til at meddele påbud, efter at en forening konstateres. Bestemmelsen i § 41, stk. 4, fastsætter, at påbudsadgangen ophører, når der er gået 30 år efter ophøret af den produktionsmetode eller anvendelsen af det anlæg, der forårsagede eller kunne forårsage foreningen.

Jeg forstår derfor ikke sammenligningen med forældelse vedrørende myndigheders krav på skatter og afgifter. Hvis en myndighed venter i op til 30 år med at reagere på konstateret forurening, vil påbudsadgangen være bortfaldet ud fra forvaltningsretlige regler om passivitet og indrettelsessynspunkter.